

No 20 (2018)

P.1

The scientific heritage

(Budapest, Hungary)

The journal is registered and published in Hungary.

The journal publishes scientific studies, reports and reports about achievements in different scientific fields. Journal is published in English, Hungarian, Polish, Russian, Ukrainian, German and French.

Articles are accepted each month. Frequency: 12 issues per year.

Format - A4

ISSN 9215 — 0365

All articles are reviewed

Free access to the electronic version of journal

Edition of journal does not carry responsibility for the materials published in a journal. Sending the article to the editorial the author confirms it's uniqueness and takes full responsibility for possible consequences for breaking copyright laws

Chief editor: Biro Krisztian

Managing editor: Khavash Bernat

- Gridchina Olga - Ph.D., Head of the Department of Industrial Management and Logistics (Moscow, Russian Federation)
- Singula Aleksandra - Professor, Department of Organization and Management at the University of Zagreb (Zagreb, Croatia)
- Bogdanov Dmitrij - Ph.D., candidate of pedagogical sciences, managing the laboratory (Kiev, Ukraine)
- Chukurov Valeriy - Doctor of Biological Sciences, Head of the Department of Biochemistry of the Faculty of Physics, Mathematics and Natural Sciences (Minsk, Republic of Belarus)
- Torok Dezso - Doctor of Chemistry, professor, Head of the Department of Organic Chemistry (Budapest, Hungary)
- Filipiak Pawel - doctor of political sciences, pro-rector on a management by a property complex and to the public relations (Gdansk, Poland)
- Flater Karl - Doctor of legal sciences, managing the department of theory and history of the state and legal (Koln, Germany)
- Yakushev Vasilij - Candidate of engineering sciences, associate professor of department of higher mathematics (Moscow, Russian Federation)
- Bence Orban - Doctor of sociological sciences, professor of department of philosophy of religion and religious studies (Miskolc, Hungary)
- Feld Ella - Doctor of historical sciences, managing the department of historical informatics, scientific leader of Center of economic history historical faculty (Dresden, Germany)
- Owczarek Zbigniew - Doctor of philological sciences (Warsaw, Poland)
- Shashkov Oleg - Candidate of economic sciences, associate professor of department (St. Petersburg, Russian Federation)

«The scientific heritage»

Editorial board address: Budapest, Kossuth Lajos utca 84,1204

E-mail: public@tsh-journal.com

Web: www.tsh-journal.com

CONTENT

EARTH SCIENCES

Yannikov I.M., Telegina M.V.
DEFINITION OF DAMAGE TREES AND SHRUBS
WITH EXPERT SYSTEM 3

HISTORICAL SCIENCES

Kharlamov M.I.
SPECIAL CLOTHES AND SIGNS OF
DIFFERENCES OF UKRAINIAN FIREWORKS IN
1925-1930 8

MEDICAL SCIENCES

Korol P., Tkachenko M.
THERANOSTICS - MODERN MODEL OF
NUCLEAR MEDICINE 12

Nikonova E.M., Shatokhina Y.P.
TACTICS OF INTENSIVE CARE MULTIPLE
ORGAN FAILURE IN CHILDREN WITH
INFECTIOUS PATHOLOGY 16

Salkov M.M.
RESEARCH OF THE BLOOD CIRCULATION IN
THE VERTEBROBASILAR SYSTEM IN THE
SETTING OF THE CERVICAL SPINAL
INJURY 20

PHARMACEUTICAL SCIENCES

Kulik V.V., Kovaleva T.G.
MARKETING RESEARCHES OF ASSORTMENT
OF SEDATIVES IN THE PHARMACY OF
SPECIALIZED MEDICAL ORGANIZATION.. 30

PHYSICS AND MATHEMATICS

Bartashevskaya L.I., Zaitsev A.S.
ERRORS IN DETERMINING THE FUNCTIONS
OF ELECTRON DISTRIBUTION WITHIN THE
ENERGY OF HYDROCARBON FLAME,
BURNING AT LOW PRESSURE, AND
POSSIBILITIES TO CORRECT THEM..... 35

TECHNICAL SCIENCES

Alizade U.M.
SOFTWARE PACKAGE FOR RECONGNITION
AND IDENTIFICATION OF CLOSED CIRCUITS
IN COMPLEX IMAGES (ON THE EXAMPLE OF
ULTRASOUND IMAGES) 39

Simonenko A.V., Verner A.I., Eсun A.A.
COMPUTER UNIT'S SECURITY LEVEL
INCREMENT USING THE AUDIT MECHANISM
OF THE OPERATING SYSTEM 42

Esin A.A.
LOCAL NETWORKS BASED ON SWITCHES 46

Symonenko V.P., Sliusarenko A.E.
DYNAMIC SYSTEM OF SECURITY ASSURANCE
BASED ON AUDIT 50

*Khasanova L.F., Shchelchkova A.I.,
Rahmanova S.T., Martynova O.G.*
GRAPHIC POSSIBILITIES OF THE ANALYSIS OF
THE IMPACT OF HARMFUL (DANGEROUS)
FACTORS ON THE WORKING PERSONNEL IN
STATE AND EXTREME SITUATIONS ON THE
EXAMPLE OF A MODEL WOODWORKING
ENTERPRISE 52

Dzyuba N.A., Yakymenko I.O.
REVIEW OF MODERN METHODS OF
SYSTEMAL ANALYSIS ON QUALITY
MANAGEMENT OF PRODUCTS AND SERVICES
AT RESTAURANT AGRICULTURAL
ENTERPRISES (PART 2) 57

HISTORICAL SCIENCES

СПЕЦІАЛЬНИЙ ОДЯГ ТА ЗНАКИ ВІДМІННОСТІ УКРАЇНСЬКИХ ПОЖЕЖНИХ У 1925-1930 РОКАХ

Харламов М.І.

*кандидат історичних наук, доцент кафедри соціальних і гуманітарних дисциплін
Національного університету цивільного захисту України (м. Харків), доцент.*

SPECIAL CLOTHES AND SIGNS OF DIFFERENCES OF UKRAINIAN FIREWORKS IN 1925-1930

Kharlamov M.I.

*Ph.D. (historical sciences), Associate Professor of department of social and humanitarian disciplines of the
National university of civil protection of Ukraine (c. Kharkiv), Associate Professor.*

Анотація

В статті досліджуються питання екіпірування українських борців з вогнем у 1925-1930 році. Характеризуються зміни в спеціальному одязі, його особливості та його відмінності у керівного складу пожежної охорони та рядових пожежних. Також розглядаються деякі особливості нарукавних та нагрудних знаків працівників системи пожежної безпеки.

Abstract

The article deals with the issues of equipping Ukrainian fire fighters in 1925-1930. Characterized by changes in special clothing, its features and its differences in the management of the fire department and ordinary firefighters. Also, some features of armpits and breastplates of employees of the fire safety system are considered.

Ключові слова: пожежні, спеціальний одяг, нарукавні знаки, командуючий склад, бойовий одяг, боротьба з пожежами

Keywords: firefightings, special clothes, armllets, commander's warehouse, fighting clothing, fire fighting

Сучасна українська та європейська історична наука мало цікавиться питаннями повсякденного життя та служби працівників силових відомств, і тому, нажаль, ці питання часто залишаються поза увагою сучасних дослідників. Достатня кількість архівних джерел з зазначених питань ще не вводилась у науковий обіг, ми маємо змогу в цій статті відкрити історичну завісу, довести до науковців нову інформацію з архівних джерел. На нашу думку, дані питання мають наукову актуальність, з огляду на все зростаючу популярність історії повсякденності та історичної регіоналістики. Метою даної статті є розгляд особливостей форми та спеціальних знаків українських працівників пожежної охорони другої половини 1920-х років.

У листопаді 1925 року Наркомат Внутрішніх Справ УСРР відмінив усе існуюче на той час формене обмундирування вогнеборців та їх знаки відмінності та ввів нові [3, с. 61]. Так уся форма поділялася на бойову, службову та постову, при чому існувала достатньо суттєва відмінність у формі рядових пожежних та пожежних – керівників.

Бойова форма представників командуючого складу пожежних організацій складалася з брезентового однобортного пальто англійського зразку коричневого кольору з наплічниками на 4 сантиметри нижче плеча та стоячим ворітником. Довжина пальто мала бути на 10 см. нижче колін. Воно застібалось на внутрішні застібки – гачки, мало карман з клапаном на груді та два прямих кармани з клапанами по боках. На комірі були петлиці у вигляді кутників (різного кольору та форми в залежності від посади керівника) [1, арк. 55]. На лівому рукаві пальто, вище ліктю був службовий знак відмінності,

на груді петля для свистку (роговий свисток з треллю на металічному ланцюжкові, що закладався за борт пальто). На пальто надягався рятувальний пеньковий пояс чорного кольору, шириною 12 сантиметрів з рятувальним карабіном військового зразку та сокиркою у кобурі англійського зразку. Однак брандмайори та начальники пожежних команд замість поясу носили шкіряний ремінь без сокирки. Окрім того командири носили на бойові завдання високі чоботи з ремнями на ікрах, наносниками на носках, чорні шкіряні печатки з крагами довжиною 20 сантиметрів.

Цікавою було оздоблення пожежної каски. Каска була з білого металу – за французьким зразком з обрізаним гребенем та круглим піддашком, що був подовжений та вигнутий по потилиці до низу. Під заднім та боковим піддашками було пристосування для пристібання шкіряного напотиличника або суконного шлема на зиму. Каска мала коричневий ремінець для пристібання на підборідді. На лобовій стороні каски був штампований щит (шириною знизу – 11 сантиметрів та висотою – 9 сантиметрів) з жовтого металу у вигляді трикутника з язиків вогню, скованого ланцюгами з серпом та молотом. В основі трикутника була горизонтально розташована драбина. В середині трикутника на променевому фоні була «пожежна арматура» - ствол та дві перехрещені сокири, а також девіз – «Завжди готовий». Гребінь каски і оковка по козирку на святкових парадах мали бути золоченими [1, арк. 55]. Керівники добровільних пожежних дружин мали золочену каску повністю з жовтого металу, працівники пожежних команд нагороджені орденом Чер-

воного Трудового Прапора носили посередині каски його зображення (на щиті замість сокир та пожежного стволу) і девіз «Завжди готовий».

Бойова форма рядових пожежних була своєрідною. Вони були одягнені під час бойових виїздів у брезентову двобортну куртку сірого кольору, лише з однією внутрішньою кишенею, на 15 см. вище колін. Комір стоячий – відкладний з синіми петлицями у професійних пожежних та червоними у добровільних вогнеборців. Куртка застібалася на шість прихованих гачків. На лівому рукаві над ліктем кріпився службовий суконний знак синього кольору на червоному фоні розміром 10 сантиметрів. Члени добровільних пожежних дружин на бойовій формі носили десятисантиметрову стрічку, що носилася на лівому рукаві. Слід відмітити, що згадані стрічки для загону пожежних – сокирників мали червоний колір, трубників – синій колір, охоронців – білий колір, водопостачальників – зелений колір. Командуючі пожежними командами мали додатково одну басонну нашивку посередині стрічки жовтого кольору [1, арк. 55].

Пожежні працівники мали також брезентові брюки – кльош сірого кольору з ременем та розрізами за зразками флотського одягу, щоб було зручніше їх знімати після пожеж. Вони не мали кишень зовсім. Також до екіпіровки бойового одягу борців з вогнем додавався рятувальний чорний пояс з пеньки на шкірі з грушоподібним карабіном, наспинним кільцем. Кільце та пряжка кріпилися на поясі заклепками на мідних шайбах товщиною 5-6 міліметрів. Це устаткування мали сокирники та трубники, що працювали у пожежних стволів, трубачі, ординарці і інші, що працювали у зоні досягання вогню та на високих поверхах будівель.

Рядові члени пожежних дружин мали мідні каски подібні до касок командуючого складу з чорним ремінцем для застібання на підборідді, брезентові рукавиці з крагами, високі чоботи до колін з наносниками на носках, роговий свисток без трелі на ланцюжкові, на лівому боці в районі грудей, рятувальну мотузку у брезентовому чохла, що мала носитися через ліве плече на віконному гачку з мотузкою (фенстергакен) довжиною в 1 метр, сокиру (не всім) в шкіряній кобурі англійського зразку. Під бойову форму у холодну погоду обов'язково одягалися ватна куртка та брюки, яких видавали кожному по 2 комплекти [1, арк. 56]. Бойова форма як керівників так і звичайних пожежних відрізнялася достатньою практичністю та була достатньо зручною при гасінні пожеж.

Поза бойових виїздів робітники пожежної охорони другої половини мали також спеціальні службову форму, яку мали обов'язково носити в години праці поза виїздів на пожежі. Так керівний склад (брандмайори, брандмейстери, їх помічники, пожежні інспектори та інструктори) носили службове англійського типу, однобортне з вільною широкою спиною без гудзиків, але з закритими застібками, з косими кишнями пальто темно-синього кольору з відкладним коміром та петлицями встановленого зразку [3, с. 61]. На рукавах мали бути застібки на гачках для їх звуження. На лівому рукаві на 5 см.

вище ліктя службовий знак. На пальто надягався пояс шириною 6 см. з пряжкою білого металу, або жовтого (у добровільних пожежних). Пальто, що носилися взимку могли мати кишені з долею розрізом на грудях та чорним хутряним коміром. Влітку замість пальто можна було одягати віскотові та брезентові плащі синього кольору. Носіння пальто або плащів було обов'язковим під час несення караульної або постової служби [2, арк. 82].

Сорочки – блузи комскладу були також з темно-синього (влітку – білого кольору) зі стояче – відкладним коміром висотою 5 см що застібалася на приховані застібки. На грудях від коміра до поясу по розрізу від коміра йшла суконна планка, сорочка мала звуження біля талії та розширення до низу – «спідницю» довжиною 19 см. до колін. На комірі сорочки були петлиці встановленого зразка на фоні кантового світло синього сукна. Рукава сорочки мали обшлага (шириною – 10 см.) та три складки від обшлага до ліктя, застібалася на приховані внутрішні застібки. На боках «спідниці» - на стегнах були розташовані розрізані внутрішні косі кишені (довжиною – 16 см., шириною – 3 см.), що йшли від поясу. На сорочці по боках на висоті поясу існували 2 великих гачки для підтримки ремня з сокирою [2, арк. 82].

Пожежні командири також мали: брюки – напівгаліфе з темно-синьої або білої тканини зі світло-синіми кантами, які можна було носити поза бойового чергування навипуск; шкіряний ремінь коричневого кольору з білою пряжкою, із поясною портупеею з ремінців для носіння сокирки; нікельовану сокирку полегшеного типу з шириною по лезу – 7 сантиметрів, з полірованим чорним топорищем (30 см.) та вершиною у вигляді металевого шару білого кольору [2, арк. 82 (зворот)]. Сокирку потрібно було носити під час усіх урочистих подій.

Службова форма для звичайних пожежних була такою, як зазначено у документі НКВС УСРР «Правила носіння формового одягу для пожежних команд та добровільних пожежних організацій УСРР» від 11.09.1925 року. Правила були схожими з порядком правил комскладу пожежних, що і зазначено у документі. Таким чином, одяг на службі звичайних борців з вогнем був «...все таким же, як і для комскладу – службові нарукавні знаки з білого металу на синьому сукні. Ремінь чорний. Каска шкіряної обшивки по піддашку не має. Кашкет такого ж зразку і кольору, як і у комскладу, на піддашок кріпився чорний шкіряний ремінець для підстібання під підборіддя. Знаки відмінності на касці та кашкеті усіх розмірів, шиті червоним гарусом або трафаретні на синьому сукні (у добровольців – жовті на червоному сукні)» [2, арк. 84]. Службова форма українських пожежних цього періоду також відзначалася достатньою практичністю та демократичністю. Не було різкої відмінності форми між командирами та рядовими пожежними.

Третім видом одягу для пожежних нашої держави в 1920-х роках був постовий одяг. Навесні та восени, під час холодів усім постовим та кучерам, що чатували зовні (біля каланчі чи пожежного дзвону) давали теплі стьобані довгі куртки (нижче

коліна на 10 сантиметрів), поверх був брезентовий халат з капюшоном від дощу. В зимовий період за спеціальними нормами постового спецодягу забезпечувалися: кучери – козушком та теплими чоботами), постові та часові – козухом та теплими чоботами [1, арк. 57]. Для того, щоб постовий одяг не забруднювався усім працівникам на стайні та біля обозу давали легку однобортну куртку з брезенту чи полотна, штани та кепку.

Головні убори пожежних України також мали своєрідні особливості. Вони мали сукольні каски синього кольору (як сорочки), звужені доверху з завершенням у вигляді гребню висотою 3 сантиметри. У командирів були круглі напівтверді піддашки прострочені поздовжніми лініями та обшиті коричневою шкірою. Замість луски був шкіряний коричневий ремінець шириною 1 сантиметр з двома пряжками для застібання його під підборіддям. «На лобовій частині каски щит того ж зразку, як і на металічній частині (арматура у вигляді у вигляді каски та двох перехрещених сокир без девізу), був нашитий сріблом на світло-синьому фоні або з білого металу. На сукольних касках орденського знаку не дозволялося. На внутрішньому боці заднього та бокових піддашків, є оздоблення для підстібання шлема на потилиці у зимній час. Для літнього часу каска виготовлялася з матеріалу, який не линяв (на жорсткому каркасі), як і сорочка. Зимом каски оздоблювалися ватою» [2, арк. 83].

В неофіційні, позаслужбові, домашні години пожежні використовували високі чоботи до колін (не можна було носити шнуровані чоботи та шкіряні гетри), рукавиці зі шкіри або матерії, кашкети англійського зразку з суконим піддашком, обшитим коричневою шкірою, одного кольору з костюмом. На лівій частині кашкету був такий самий службовий металевий або шитий знак, як і на касці. Кашкет мав коричневий корінець для підстібання під підборіддям, влітку кашкета можна було носити з білим чохлам, що не закривав околиць кашкету. Однак, слід зазначити, що описана форма фактично була введена та використовувалася постійно лише у великих містах України, через брак коштів в регіонах її використання було обмеженим.

У 1928 році форма одягу працівників пожежної справи була спрощена. Замість сорочки – гімнастерки була введена гімнастерка з темно-синього сукна з накладними кишнями, відкладним коміром з петлицями з світло-синього сукна. Залишалися напівгаліфе з темно-синьої тканини та світло-синім кантом та хромові чоботи. Вводився двобортний бушлат з темно-синього сукна, з відкладним коміром і світло-синіми петлицями, з двома рядами металевих гудзиків білого кольору, по шість гудзиків в ряду. Взимку носили папаху з хутра чорного кольору, влітку – кашкета зі світло-синім околицем, чорним лакованим піддашком, темно-синьою тулією. Мався шкіряний ремінь коричневого кольору [4, с. 361].

Своєрідними були спеціальні службові знаки відмінності у українських вогнеборців 1920-х років. Нарукавні знаки командуючого складу пожежної охорони були наступними: на світло-синьому

сукні вишитий сріблом трикутник, що складався з двох язиків полум'я, скованих ланцюгом, в основі трикутника – драбина. Всередині верхнього трикутника – пожежна каска на фоні схрещених сокир, над ній була емблема «серп та молот». Під драбиною (основою верхнього трикутника) був такий самий трикутник з світло-синього сукна, загостренням униз, що був обшитий срібним галуном, на який командирам нашивалися знаки службової відмінності – срібні кутки («пташки»).

Так оточений пожежний інспектор носив чотири кутки, помічник оточений інспектора – три кутки, молодший інспектор – три кутки, інструктор – два кутки; брендмайор – чотири кутки, помічник брендмайора та старший брендмейстер – три кутки, брендмейстер команди – два кутки, помічник брендмейстера команди – 1 куток [2, арк. 83 (зворот)]. Петлиці з світло-синього сукна мали форму звуженого до плеча трикутника, у командирів були обшиті срібним галуном. На петлицях кріпилася емблема, на якій зображувалася горизонтально розташована драбина та сковане ланцюгом полум'я. У звичайних пожежних на петлицях були букви назви команди або її номер з металу білого кольору. Форма одягу та знаки відмінності добровільних вогнеборців були аналогічними з формою та знаками комунальних професійних пожежних. Відмінність була лише у кольорі петлиць та нарукавного знаку. Вони були червоного кольору, а гудзики і емблема головного убору, і знаки відмінності з жовтого металу. У рядових пожежних на рукавах замість знаків нашивалася емблема спеціальності – сокира у сокирників, ствол у трубників, підкова та кінська голова у кучерів тощо.

В досліджуваний період провідною установою з пожежної безпеки в Україні була Головна інспекція зі справ пожежної охорони УСРР (ГІСПО УСРР). У співробітників цієї установи були знаки, що дещо відрізнялися від загальних. На світло-синьому був шитий сріблом трикутник, який складався з двох язиків полум'я, скованих ланцюгом, в основі трикутника – драбина. Всередині трикутника була вишита золотими нитками пожежна каска на фоні схрещених сокир та емблема «серп та молот» сріблом. Нижня частина знаку мала 5 кутів, вишитих сріблом, на яких перебував металевий геральдичний щит, покритий червоною емаллю та лавровим вінком. На щиті мався надпис – УСРР. Обідок щита, лавровий вінок та аббревіатура УСРР були позолочені.

Головний інспектор зі справ пожежної охорони УСРР та його помічник носили на нарукавному знаку чотири позолочені кутки. Персонал пожежної інспекції при Народному Комісаріаті Внутрішніх Справ УСРР носив нарукавні знаки, петлиці та емблеми жовтого кольору, на головному уборі кількість кутків – згідно займаної посади [4, с. 359].

Особи стройового командуючого складу, що суміщали основну службу з інспекторською або інструкторською діяльністю мали носити нарукавні знаки кольором, що відповідав їх основному місцю роботи. Інспектори та інструктори пожежної охорони за основним місцем роботи мали носити знаки

на рукавах та головних уборах жовтого кольору на синьому фоні.

Нарукавні знаки відмінності керівників пожежної охорони в регіонах України був спрощений у 1926 році: основа знаку зі світло-синього сукна з тупою трикутною формою зверху та звуженою прямокутною донизу. У верхній частині знака був шитий світло-сірим шовком геральдичний щит, на якому була емблема пожежної охорони вишита золотистим шовком – пожежна каска на фоні схрещених сокир. Під емблемою були дві лаврові гілки вишиті золотом, та знаки службових відмінностей – кутки зі срібної тасьми. Нарукавний знак кріпився на лівому рукаві, по верхній лінії обшлягу кітелю чи гімнастерки.

У 1928 році були замінені нарукавні знаки – срібники кутки на п'ятикутні зірки з білого металу, котрі носилися на петлицях гімнастерки, кітеля, бушлата або шинелі. Окружний пожежний інспектор, брандмайор, начальник пожежної охорони міста носили чотири зірочки, брандмейстер пожежної охорони носив три зірочки, інспектор та помічник брандмейстера – дві зірочки, а начальник зміни (караулу) – одну зірочку [4, с. 361].

Заступник наркома внутрішніх справ України Черлунчакевич разом з начальником інспекції з справ комунального господарства Ширяєвим та головним інспектором з справ пожежної охорони УСРР Коваленком видали у 1925 році «Положення про єдиний відмітний нагрудний знак для робітників пожежної справи УСРР». «Для окремих працівників професійних пожежних команд та добровільних пожежних товариств і дружин, і працівникам, що співпрацюють з органами пожежного нагляду та управління (інспектори та інструктори), і інших окремих команд, і дружин встановлюється відмітний нагрудний знак» [2, арк. 85].

Нагрудні відмітні пожежні знаки видавалися виключно працівникам, що проявляли працьовитість, енергію та повну відданість пожежній справі або пожежній організації в цілому. Почесним знаком нагороджувалися і організації, і окремі особи – вогнеборці. Право на нагородження мали пожежні організації, керівники пожежної охорони, виконкоми органів місцевих господарств, а також установи, яким підпорядковувалися професійні і добровільні пожежні команди. Організація або вповноважена особа представляла працівника пожежної справи до нагородження з усіма супровідними документами до місцевого органу НКВС УСРР з пожежного нагляду (пожежного підвідділу або старшому пожежному інспектору комунального господарства), які усі документи з власним висновком передавали на затвердження центрального органу НКВС через пожежну інспекцію відділу комунального господарства.

Після затвердження центральним органом НКВС УСРР громадянині видавалося спеціальне посвідчення на право носіння знаку. Знак мав носитися на лівому боці грудей та повинен був відповідати затвердженому зразку. У випадку нагородження знаком команди або дружини в цілому – усі

співробітники колективів мали право носити відзнаку до того моменту, коли хтось звільнявся з команди, і тоді ця особа мала повернути знак та усі документи, що підтверджували його. Особи, що отримували почесний знак підвищувалися на один розряд у зарплатному табелі, мали привілейоване право на отримання не виборних посад в системі пожежної охорони і не могли бути звільнені з власних посад без повідомлення до НКВС УСРР у галузі пожежної інспекції [2, арк. 85 (зворот)].

Слід відмітити, що отримання єдиного відмітного знаку за гроші було неможливим, а для осіб, які хотіли мати знаки пожежної охорони надавалася можливість подання прошення до НКВС з метою отримання спеціальних жетонів. Єдиний відмітний знак був єдиним для усіх співробітників пожежної справи (мав єдину форму, зміст і колір металу). Знак був у вигляді щиту овальної форми, з лавровими вінками по краях. Знизу лаврових гілок була стрічка з надписом «Пролетарії, усіх країн з'єднується!». Над стрічкою зображувався схід сонця з променями по всьому фонові знаку. Посередині емблеми почесної відзнаки була каска пожежного нового зразку, над нею були перехрещені французький ключ та пожежною сокирою. «Над каскою – букви «УСРР», а на завершенні лаврових гілок зверху герб «Серп та молот». Зліва направо під каскою проходило древко з червоним прапором. Колір металу знаку: лаврові гілки, стрічка, каска, ключ, сокира, серп та молот - золотисті, древко прапора – коричневе, прапор червоний з емалі, сонце червонувате світліше за прапор, букви «УСРР» - кольору прапора, з емалі, Фон щиту знизу рожевий та зверху густо синій». Знаки могли бути як наборними, так і штампованими єдиними за кольором [2, арк. 86].

Необхідно занотувати, що нагрудні спеціальні знаки не заміняли собою службові знаки відмінності пожежних у 1925-1930 роках і їх могли носити усі нагороджені особи, а також члени пожежних команд нагороджених відзнакою, які мали посвідчення на право носіння знаку.

Список літератури

1. Державний архів Харківської області. Ф.Р.-869. Харьковский окружной исполком местной промышленности., Оп.1., Д. 24. Документы о противопожарной охране промышленных предприятий (циркуляры, приказы, инструкции), 80 арк.
2. Державний архів Харківської області. Ф.Р.-1486. Печенежский райисполком, Комунально-хозяйственный отдел, Оп.1., Д. 350. Документы о состоянии пожарной охраны в районе (циркуляры, сведения, переписка), 205 арк.
3. Литвяков Ф.И., Антипов Ю.Ф. 200 лет на линии огня. / Ф.И. Литвяков, Ю.Ф. Антипов. – Одесса, «Астропринт». – 2002. – 119 с.
4. Смирнов Г.В. Историческая хроника пожарной охраны Луганска. / Г.В. Смирнов. – Типография издательства «Лугань», Луганск, 1996 г. – 415 с.

MEDICAL SCIENCES

ТЕРАНОСТИКА – СОВРЕМЕННАЯ МОДЕЛЬ ЯДЕРНОЙ МЕДИЦИНЫ

Король П.А.

*доктор медицинских наук, заведующий отделением радионуклидной диагностики
Киевской городской клинической больницы № 12, Киев, Украина*

Ткаченко М.Н.

*доктор медицинских наук, профессор, заведующий кафедрой радиологии и радиационной медицины
Национального медицинского университета имени А.А. Богомольца, Киев, Украина*

THERANOSTICS - MODERN MODEL OF NUCLEAR MEDICINE

Korol P.

*doctor of medical science, head of department of nuclear medicine of Kiev Clinical City
Hospital # 12, Kiev, Ukraine*

Tkachenko M.

*doctor of medical science, professor, head of the department of radiology of Bohomolets National Medical
University, Kiev, Ukraine*

Аннотация

С целью усовершенствования и развития концепции тераностики перспективно использовать сильные стороны ядерной медицины, путем разработки платформ для выявления новых биологических субстратов, прогнозирования возможных негативных последствий и предоставления практических средств, направленных на определение объективных и количественных критериев для мониторинга оценки качества терапевтических процедур. Препараты большинства химических или даже неорганических композиций, специфически предназначенных для тех или иных клеточных или биохимических мишеней, могут быть модифицированы в комплекс изображений путем соответствующей конъюгации с изображениями, полученными за счет современных синтезированных радионуклидов.

Тераностика, как современная модель ядерной медицины может активно использоваться в практической и научной работе отделений радионуклидной диагностики и ядерной медицины, онкологии, урологии и других отделений. Предложенная концепция также полезной для наблюдения за изменениями злокачественной опухоли в динамике, при контроле качества лечения онкологических больных.

Abstract

In order to improve and develop the concept of theranostics, it is promising to use the strengths of nuclear medicine, by developing platforms for identifying new biological substrates, predicting possible negative consequences and providing practical tools aimed at determining objective and quantitative criteria for monitoring the evaluation of the quality of therapeutic procedures. Preparations of most chemical or even inorganic compositions specifically designed for particular cellular or biochemical targets can be modified into a complex of images by appropriate conjugation with images obtained from modern synthesized radionuclide.

Theranostics as a modern model of nuclear medicine can be actively used in the practical and scientific work of the radionuclide diagnostics and nuclear medicine, oncology, urology and other departments. The proposed concept is also useful for monitoring changes in a malignant tumor in dynamics, while monitoring the quality of treatment for cancer patients.

Ключевые слова: тераностика, ядерная медицина, радиофармпрепарат, позитронно-эмиссионная томография.

Keywords: theranostics, nuclear medicine, radiopharmaceutical, positron emission tomography.

Theranostics - a new approach to the creation of pharmaceutical compositions, which is the ability to comprehensively solve therapeutic and diagnostic problems by finding drugs that are both an early diagnostic tool, as well as a therapeutic agent.

The concept of theranostics: "We see what we treat, we see that we treat, we treat what we see." A typical example of this approach is the ultrasound detection of cancerous cells that circulate in the blood with their simultaneous destruction, which can slow down the development of metastases and cause more than 90% of deaths from cancer. It is these matters that deal with nuclear medicine. Nuclear medicine is an integral part of the modern medical medical diagnostic

process. For diagnostic purposes in nuclear medicine, radioactive nuclides labeled with "carriers" are labeled with biomolecules, followed by an assessment of their distribution in the patient's body using single-photon emission computed tomography (SPECT) or positron emission tomography (PET), which ensures the collection of Capacitive imaging and quantitative parameters that can be used to diagnose a wide range of diseases and/or evaluate reactive changes in organs and tissues during treatment and diagnostic measures [10, 26].

The use of nuclear medicine for therapeutic purposes, previously known as the radio-metabolic therapy, consists in replacing radionuclides that have been